

E134

Hvilket slag, Aftenbladet?

«Rogaland vant slaget om motorvei til Oslo», skriver Aftenbladet 18. desember i begeistring over at samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen pekte på E134 som den ene av to øst-vest-traseer det skal satses på i fremtiden. Vi deler Aftenbladets begeistring for valget av E134. Vi sliter med å forstå forestillingen om at det skal ha vært noen sterke motkrefter mot et slikt valg.

Virkeligheten er tvert om. Dette er noe næringsforeningene på Vestlandet har stått sammen om.

«Næringsforeningene mener at E134 vil være den selvsagte øst-vest-forbindelsen for den sørligste delen av Vestlandet», skrev næringsrådene i Stavanger, Haugesund, Stord og Bergen i en felles uttalelse sommeren 2014. Dette er gjentatt flere ganger, blant annet i våre høringsuttalelser i dette spørsmålet og i felles kronikk i Bergens Tidende i april i år.

Det vi også har stått sammen om i de samme, felles uttalelsene, er at «en av dagens traseer mellom Voss og Hønefoss også prioriteres som hovedvei i tillegg til E134».

Da samferdselsministeren 18. desember offentliggjorde regjeringens valg, var det derfor en dobbelt seier for næringsforeningenes syn. Vi fikk gjennomslag for at når 2/3 av trafikken i dag går i en av de nordlige øst-vest-traseene, var det naturlig med to øst-vest-traseer, og E134 er det naturlige valget for sørlige trasé. Bergen Næringsråd har siden pekt på Rv7 som det foretrukne alternativet i nord, i tillegg til E134 i sør. Innstilling fra byrådet i Bergen til bystyret peker på det samme.

Rogaland, Haugalandet, Sunnhordland og Hordaland har sammen vunnet frem med et felles ønske om E134 som fremtidig øst-vest-trasé. Det har ikke vært særlig til slag om E134. Det har vært en felles kamp for to traseer, hvorav E134 skal være en av dem.

KRISTER HOAAS

Næringspolitisk rådgiver Bergen Næringsråd

STAVANGER

Uteliggere inn på Alstor?

Hvorfor kan ikke distriktets uteliggere og andre som sliter nå i julen, få benytte seg av den ledige kapasiteten på Alstor som UDI allerede har betalt for (av skattebetalernes penger)? Det er jo veldig mange ledige rom som er betalt for i noen måneder til, inkludert her er vel mat også (Ref. tidligere rapportasje i Aftenbladet)?

Kanskje dette hadde vært noe å sjekke opp?

ARNT AASLAND

Daglig leder for Ut i Naturen AS, Stavanger

KLIMA

Takk til Aftenbladet!

Takk Aftenbladet, for at dere har våget å ta inn et tosidet oppslag om at det finnes motforestillinger til den propagandaen om menneskeskapt global oppvarming vi fikk servert i ukevis i forbindelse med COP 21-møtet i Paris. Jeg har prøvd å finne en balansert diskusjon om emnet, men det ser ut som det er ansett som å banne i kjerka å ta til motmæle. En må gå til Youtube for å få en bred dekning av alle argumentene for og imot.

Aftenbladet skal ha all ære av å slippe til Olav Martin Kvalheim. At Helge Drange får slippe til samtidig for å ta til motmæle, er ok. Han skyter imidlertid seg selv i foten når han gjør et poeng av at alle modeller er feil. Hele basisen for å tro på en katastrofal, global oppvarming er jo nettopp klimamodeller som for hvert år som går, kommer stadig mer i utakt med de målte temperaturrene.

ANFINN EMBERLAND

Tananger

Miljø Parisavtalen

Ingen garanti for suksess

► Klimapolitikk dreier seg om makthavernes vilje til å ta krevende beslutninger til gode for framtidens generasjoner.

Klimaavtale for tre grader med historisk mål på 1,5.

Det er historisk at alle land nå er enige om et bærekraftig globalt klimamål, at fossildalderen er over og klimaskeptikernes innflytelse marginalisert. Mens tiden for handling aldri har vært viktigere, mangler Parisavtalen konkrete tiltak for å nå målene. Avtalen plasserer klimaansvaret tydelig hos det enkelte land. Den norske klimapolitikken er i utakt med avtalens ambisjoner.

Du veier 200 kilo med vektrelaterte helseproblemer, og et legeteam sier du må gå raskt ned i vekt. Målet er 100 kilo i løpet av tre år. Du legger på deg fire kilo i måneden, men går med på å følge en diett som vil begrense vektøkningen til 220 kilo det første året. Er det mulig å nå målet om tre år?

Økte utslipp

Analogien er avtalen på klimamøtet i Paris i et nøtteskall. Summen av målene landene forpliktet seg til i Paris, vil ifølge FNs miljøprogram øke utslippene med over 20 prosent fram til 2030. Ulike rapporter sier dette kan gi grunnlag for å stabilisere den globale oppvarmingen til mellom 2,7 og 3,7 grader. Men dette forutsetter at alle overholder innrapporterte utslippsplaner og at disse kuttes raskt etter 2030 der det foreløpig ikke foreligger forpliktelser.

Det viktigste med Parisavtalen er at verden for første gang har en klimaavtale med et mål for en bærekraftig planet som tar hensyn til hva forskerne mener er nødvendig. Og videre at avtalen samtidig inneholder utslippsplanene til nesten samtlige land i FN. Gapet mellom det som kreves og dagens klimapolitikk er dokumenterbar, transparent og formidabelt. Landenes planer skal revideres hvert 5. år, og ambisjonene skal økes ved hver revidering. Men utslippsplanene er ikke bindende og tar tid å endre. Det er derfor usikkert om resultatene vil bli forbedret nevneverdig i forhold til nåværende planer frem mot 2030. Om dette blir utfallet, og utslippene deretter ikke reduseres raskt, kan vi fortsatt få en oppvarming på fire grader eller mer og klimakatastrofe.

Ikke tilstrekkelig

Klimapolitikk dreier seg om makthavernes vilje til å ta krevende beslutninger til gode for framtidens generasjoner. Parisavtalens mål om å begrense den globale oppvarmingen til 1,5 grader gjør akkurat dette. For å innfri det krevende målet, må globale utslipp reduseres betydelig sammenlignet med forpliktelsene landene la frem i Paris. Norge og EUs nåværende mål er heller ikke tilstrekkelige. Mer enn 80 prosent av kjente reserver av kull, olje og gass må forbli i bakken. Inntil den norske regjeringen vedtar å la fossile reserver være urørt, vil de fortsette å underminere avtalen de nettopp har undertegnet.

For at markedet skal bidra til en løsning, må fornybar energi bli billigere

enn fossil. Dette vil kreve økt skatt på karbon og fjerning av subsidier på fossil energi som i dag er på gigantiske 500 milliarder dollar årlig, eller fem ganger beløpet som er målet for årlige overføringer fra rike til fattige land i Parisavtalen. I tillegg må vi ta i bruk teknologier som gir negative utslipp, og som foreløpig ikke er utviklet eller er beheftet med store tekniske og økonomiske usikkerheter.

«Tut og kjør»

Parisavtalen plasserer ansvaret klart på nasjonalt nivå: Hvert land får selv bestemme omfang og innhold på sitt bidrag. Debatten hjemme lar ikke vente på seg. Olje- og energiminister Tord Lien slår fast at Parisavtalen ikke vil ha betydning for planene for norsk olje- og gassvirksomhet. Støttepartiene sier dette betyr stopp for oljeutvinningen i nord, og Tine Sundtoft, klima- og miljøminister frem til og med Paris-forhandlingene, mener noe «midt imellom», at olje og gass vil bli mindre verd og at markedet må løse problemet.

I nærmeste framtid vil vi trolig se fortsatt «tut og kjør» for norsk olje-

produksjon, og 23. konsesjonsrunde vil neppe bli stoppet. Men retorikken om at norsk olje er renere og erstatning av kull med gass er løsning på klimakrisen, er forfeilet. Det er naivt å tro at mens verden har et mål om at 80 prosent av reservene av kull, olje og gass skal bli liggende i bakken, skal Norge få ta opp alt som er drivverdig og fortsette å lete etter mer.

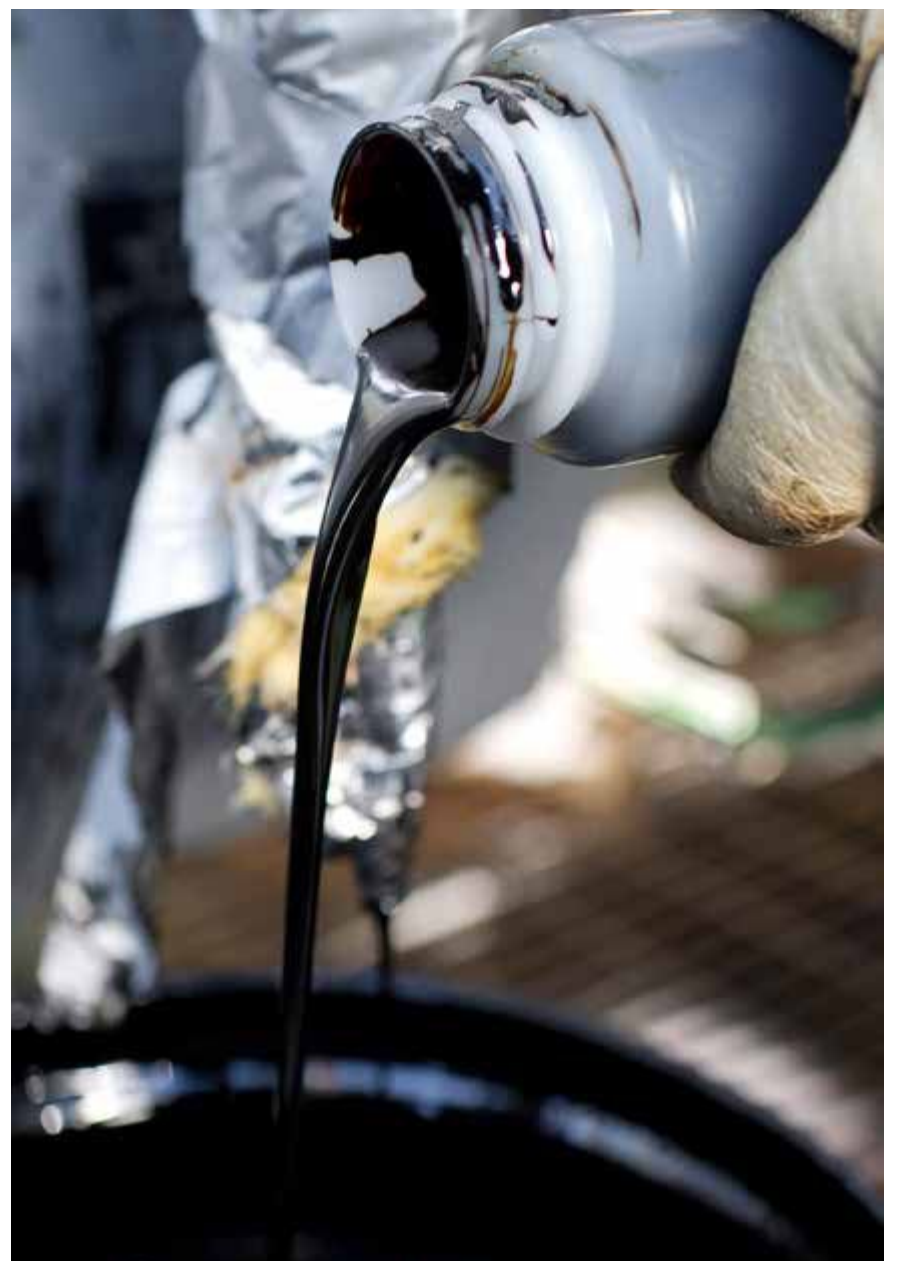
Framtidig velferd

En stortingsmelding som ser på hva Parisavtalen innebærer for Norge, bør komme raskt. Den bør blant annet ta for seg hvordan pensjonsfondet kan øke sitt engasjement betydelig i den grønne omstillingen, også i Norge, uten å kompromisere på lønnsomheten. Slik kan fondet best bidra til sin misjon om å sikre velferden til framtidige generasjoner ikke bare økonomisk, men også miljømessig.

Parisavtalen er ingen garanti for suksess, men gir grunnlag for håp. Suksess er avhengig av at verdens land overvinne den smale nasjonalismen. Det gjelder også i Norge. Spørsmålet er om våre folkevalgte består den krevende oppgaven det er å gjennomføre dette.

SVEIN TVEITDAL

Leder for Klima2020, tidligere FN-direktør

«Suksess er avhengig av at verdens land overvinne den smale nasjonalismen. Det gjelder også i Norge», skriver Svein Tveitdal. FOTO: KRISTIAN JACOBSEN